

ROMÂNIA

CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII

SECȚIA PENTRU JUDECĂTORI

HOTĂRÂREA nr. 325

din 29 martie 2016

Prin Ordinul de serviciu nr. 49 din data de 12 octombrie 2015 al Inspectorului-șef al Inspecției judiciare, prin suplimentarea planului de activitate al Inspecției judiciare – Direcția de inspecție judiciară pentru judecători, stabilit pentru anul 2015, prin Ordinul nr. 82/2014, s-a dispus efectuarea unui control tematic având ca obiectiv stabilirea practicii instanțelor de judecată competente să soluționeze cauzele în materia restituirii în natură sau prin echivalent a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist din România, cu privire la aplicarea dispozițiilor art. 24 și art. 25 din Legea nr. 554/2004.

Necesitatea suplimentării planului de activitate al Direcției de inspecție judiciară pentru judecători, stabilit pentru anul 2015, a fost determinată de solicitarea președintelui Consiliului Superior al Magistraturii care, prin adresa nr. 2/21827 din 30 septembrie 2015, a înaintat sesizarea domnului George Băeșu, președintele Comisiei Naționale pentru Compensarea Imobilelor, pentru a se analiza oportunitatea efectuării unui control tematic.

Obiectivul controlului a vizat analiza practicii instanțelor de judecată competente să soluționeze cauzele în materia restituirii în natură sau prin echivalent a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist din România, cu privire la aplicarea dispozițiilor art. 24 și art. 25 din Legea nr. 554/2004 – Legea contenciosului administrativ.

Verificările au avut în vedere activitatea desfășurată de toate curțile de apel și instanțele arondate (cu excepția Curții Militare de Apel), în perioada 01.01.2010-01.10.2015, vizând următoarele aspecte:

- evidența statistică a dosarelor, în care s-au pronunțat, în perioada de referință, hotărâri judecătorești cu privire la aplicarea dispozițiilor art. 24 și art. 25 din Legea nr. 554/2004 – Legea contenciosului administrativ, având în vedere și succesiunea în timp a normelor legale, în cauzele privind restituirea în natură sau prin echivalent a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist;

- practica instanței cu privire la aplicarea dispozițiilor art. 24 și art. 25 din Legea nr. 554/2004 – Legea contenciosului administrativ, în cauzele menționate, precum și identificarea problemelor de drept rezolvate neunitar, ivite în soluționarea unor asemenea cauze;

- modalitatea de punere în executare a fiecăreia dintre hotărârile judecătorești în care s-au pronunțat soluții de admitere a cererilor de aplicare a amenzii, conform dispozițiilor art. 24 și art. 25 din Legea nr. 554/2004 – Legea contenciosului administrativ, precum și stadiul executării acestora.

Analizând raportul de control nr. 6003/IJ/3555/DIJ/2015, Secția pentru judecători reține următoarele:

Din interpretarea dispozițiilor art. 24 din Legea nr. 554/2004, rezultă că situația premisă avută în vedere de legiuitor constă în existența unei hotărâri judecătorești prin care s-a stabilit în sarcina unei autorități publice obligația de încheiere, înlocuire sau modificare a unui act administrativ, eliberarea unui alt înscris ori efectuarea anumitor operațiuni administrative.

Secția pentru judecatori constată că prin aplicarea acestui text normativ, se instituie un mijloc de constrângere a conducătorilor autorităților publice, în vederea executării hotărârilor judecătorești care dispun în sensul menționat anterior, având ca scop finalizarea cu celeritate a procedurii judiciare.

Din punctul de vedere al jurisprudenței CEDO, executarea reprezintă o parte integrantă a procesului, reținându-se de către Curtea Europeană, în mai multe hotărâri, că executarea unei sentințe sau decizii, indiferent de instanța care o pronunță, trebuie considerată ca fiind parte integrantă din proces, în sensul art. 6 paragraful 1 din Convenție și că dreptul de acces la justiție ar fi iluzoriu dacă ordinea juridică internă a unui stat ar permite ca o hotărâre definitivă să rămână fără efect în detrimentul unei părți.

Prin urmare, o hotărâre prin care se constată o încălcare a unui drept antrenează pentru stat obligația de a pune capăt încălcării constatate și de a elimina consecințele acesteia, fiind vădit că, în cazul unei executări, reclamantul poate suferi atât un prejudiciu material, cât și moral, din cauza refuzului administrației de a executa hotărârea sau întârzierii executării obligației.

Ambele categorii de sancțiuni, respectiv amenda și penalitățile ori despăgubirile, constituie forme ale răspunderii juridice, drept garanție a realizării dreptului de către subiectele de drept cărora le incumbă o anumită obligație.

Pentru angajarea răspunderii juridice trebuie îndeplinite, cumulativ, o serie de condiții, între acestea fiind o faptă culpabilă și vinovăția celui care a cauzat prejudiciul.

Neîndeplinirea obligației de a executa o hotărâre judecătorească în termenul prevăzut de lege se poate circumscrie noțiunii de faptă culpabilă de natură a antrena aplicarea amenzii și a obliga la plata penalităților reglementate de art. 24 alin. (2) din Legea nr. 554/2004.

Pentru a se dispune aplicarea celor două categorii de sancțiuni trebuie să se dovedească și existența vinovăției celui obligat, respectiv ca acesta să fi avut o culpă în neexecutare.

Secția pentru judecatori constată că trebuie analizat, în raport de circumstanțele cauzei, dacă se poate considera că autoritatea publică a avut o atitudine culpabilă, de

pasivitate sau vreo intenție, evidentă, de tergiversare a soluționării dosarului reclamantului.

În acest sens, se reține că, prin Decizia nr. 1566/2009, publicată în Monitorul Oficial nr. 26/2010, Curtea Constituțională a României, respingând excepția de neconstituționalitate a art. 24 din Legea nr. 554/2004, a relevat în considerentele deciziei că aplicarea amenzii prevăzute de acest text de lege este *consecința neexecutării culpabile a unei hotărâri judecătorești definitive și irevocabile*.

De asemenea, în jurisprudența Curții de la Strasbourg, s-a explicat că atunci când autoritățile sunt obligate să execute o hotărâre judecătorească și nu îndeplinesc această obligație, în vederea aplicării unei sancțiuni trebuie să se țină seama de circumstanțele specifice fiecărui caz, precum și de atitudinea autorităților, de eventuala inerție a acestora (cauzele Fociac c/România și Sanglier c/ Franța).

Potrivit art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale de către o instanță independentă și imparțială instituită de lege, care va hotărî asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil.

Totodată, art. 1 din Protocolul nr. 1 adițional la Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale statuează că orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale, prin aceste prevederi urmărindu-se să existe limitări minime ale puterii discreționare a statelor în domeniul reglementării, recunoașterii și apărării dreptului de proprietate.

Cu privire la drepturile de creanță, Curtea a decis, cu valoare de principiu, că acestea constituie un bun în sensul art. 1 din Protocolul 1 adițional la Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

Prin nesoluționarea într-un termen rezonabil a cererilor privind emiterea titlurilor de despăgubire, unele instanțe au apreciat că autoritatea administrativă încalcă dreptul reclamanților la respectarea bunurilor, iar, în considerarea art. 6 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, precum și a dispozițiilor art. 1 din Protocolul nr. 1 adițional la Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și

a Libertăților Fundamentale, autoritatea administrativă competentă are obligația legală de a găsi toate mijloacele necesare soluționării cererilor.

Astfel, s-a apreciat că, în condițiile existenței unor hotărâri judecătorești, prin care li s-a recunoscut reclamanților dreptul de a primi despăgubiri în echivalent bănesc, aceștia sunt în posesia unui bun în sensul art. 1 din Protocolul nr. 1 adițional la Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale. În această situație s-a considerat că este necesar a se da eficiență acțiunii reclamanților, prin pronunțarea unei hotărâri judecătorești constrângătoare pentru autoritatea administrativă, pentru a nu expune arbitrariului executarea unei hotărâri judecătorești, existând riscul afectării a însăși substanței acestor drepturi și negarea justiției.

În acest context, s-a considerat de către unele instanțe că, pe lângă necesitatea protejării dreptului de proprietate, este importantă și durata de rezolvare a cererilor în procedura administrativă, pentru că inclusiv acest termen face parte din proces, or, dispozițiile art. 6 paragraful 1 din Convenție impun soluționarea acestor cereri într-un termen rezonabil, optim și previzibil.

Inspekția judiciară a reținut că, din perspectiva jurisprudenței CEDO, dispozițiile art. 24 – 25 din Legea nr. 554/2004 constituie un mijloc legislativ adecvat, prin care este reglementată o procedură specială internă de constrângere a autorității administrative pentru a se asigura punerea în executare a hotărârilor judecătorești.

Din verificările efectuate a rezultat, ca o concluzie generală, că incidența cauzelor, în care s-a solicitat sancționarea autorităților competente pentru pasivitate în ceea ce privește punerea în executare a hotărârilor în materia restituirii în natură sau prin echivalent a imobilelor preluate în mod abuziv, în perioada regimului comunist din România, este foarte redusă, numărul total al dosarelor identificate la nivel național, în perioada octombrie 2010 – octombrie 2015, fiind de 222.

Totodată, raportat la situațiile de fapt concrete reținute în aceste spețe, s-a observat că atitudinea culpabilă a autorității competente a fost constatată într-o proporție de doar 14,4% din cauzele soluționate la nivel național.

Referitor la aspectele de practică neunitară constatate, Secția pentru judecători reține că, în jurisprudența sa, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a apreciat că

posibilitatea existenței unor hotărâri judecătorești neunitare reprezintă o caracteristică inerentă a oricărui sistem juridic care se bazează pe o rețea de instanțe de fond și de recurs, competente în domeniul lor de jurisdicție teritorială. Astfel de divergențe pot apărea și în cadrul aceleiași instanțe, iar acest fapt, în sine, nu poate fi considerat contrar convenției (a se vedea *Santos Pinto împotriva Portugaliei*, nr. 39005/04, 20 mai 2008, pct. 41 și *Tudor Tudor*, pct. 29).

Principiul securității juridice garantează, *inter alia*, o oarecare stabilitate în cazurile juridice și contribuie la încrederea publicului în instanțe. Pe de altă parte, persistența hotărârilor judecătorești neunitare poate crea o stare de incertitudine juridică, în măsură să scadă încrederea publicului în sistemul judecătoresc, în vreme ce această încredere este evident una dintre componentele esențiale ale unui stat de drept (*Păduraru împotriva României*, nr. 63252/00; *Vinčić și alții împotriva Serbiei*, nr. 44698/06 și alții, 1 decembrie 2009; și *Ștefănică și alții*).

Cu toate acestea, cerințele securității juridice și protecția încrederii legitime a publicului nu conferă un drept dobândit la consecvența jurisprudenței (*Unédic împotriva Franței*, nr. 20153/04, 18 decembrie 2008). Evoluția jurisprudenței nu este, în sine, contrară bunei administrări a justiției dat fiind că eșecul menținerii unei abordări dinamice și progresive ar risca să împiedice reforma sau ameliorarea (*Atanasovski împotriva „Fostei Republici Iugoslave a Macedoniei”*, nr. 36815/03, 14 ianuarie 2010, pct. 38).

Divergențe în abordare pot apărea la nivelul instanțelor ca parte a procesului interpretării dispozițiilor legale concomitent cu adaptarea lor la situația concretă. Divergențele pot fi tolerate când sistemul juridic intern este capabil să le facă față (*Nejdet Şahin și Perihan Şahin împotriva Turciei*, pct. 86–87).

Curtea a mai apreciat că realizarea consecvenței legislației poate necesita timp, prin urmare jurisprudența neunitară temporară poate fi tolerată, fără a submina securitatea juridică (*Nejdet Şahin și Perihan Şahin*), cu condiția ca sistemul juridic intern să fie capabil să le facă față.

Din acest motiv, sistemul trebuie să instituie mecanisme eficiente care trebuie aplicate în totalitate și în timp util prin intermediul instanțelor superioare însărcinate cu

uniformitatea jurisprudenței, pentru a corecta la momentul potrivit neconcordanțele din hotărârile instanțelor interne și a păstra astfel încrederea publicului în sistemul juridic.

Cum verificările efectuate, au reliefat unele aspecte de practică neunitară în aplicarea dispozițiilor art. 24 și art. 25 din Legea nr. 554/2004 – Legea contenciosului administrativ, Inspecția judiciară a formulat o propunere, respectiv:

Dezbaterea, în cadrul ședințelor de învățământ profesional și a întâlnirilor lunare ale judecătorilor, a situațiilor care au generat interpretarea și aplicarea neunitară a legii în cazurile expuse în cuprinsul raportului de control, inclusiv din perspectiva modificărilor legislative.

Curtea de Apel București a formulat obiecțiuni la Raportul nr. 6003/IJ/3555/DIJ/2015 arătând, în esență, că dispozițiile art. 24-25 din Legea nr. 554/2004 nu constituie tocmai un mijloc legislativ adecvat prin care este reglementată o procedură specială internă de constrângere a autorității administrative pentru a se asigura punerea în executare a hotărârilor judecătorești. Totodată s-a arătat că demersul Inspecției judiciare ar fi fost mai util dacă ar fi avut la bază și o statistică a hotărârilor judecătorești de tipul celor de la care s-a pornit la efectuarea Raportului, care s-au și executat efectiv, ca urmare a punerii în funcțiune a dispozițiilor art. 24-25 din Legea nr. 554/2004.

Răspunzând obiecțiunilor formulate de Curtea de Apel București, Inspecția judiciară a precizat că Raportul de control nr. 6003/IJ/3555/DIJ/2015 a fost întocmit cu respectarea obiectivelor și a structurii stabilite prin ordinul inspectorului șef al Inspecției judiciare și că, din titlul acestuia rezultă că verificările au vizat practica instanțelor de judecată competente să soluționeze cauzele în materia restituirii în natură sau prin echivalent a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist din România, cu privire la aplicarea dispozițiilor art. 24 și art. 25 din Legea nr. 554/2004. Totodată, s-a arătat că aprecierile cu privire la incapacitatea sistemului juridic intern de a face față divergențelor de abordare, care conduc la o practică neunitară, nu constituie veritabile obiecțiuni, ci considerații subiective.

Analizând aspectele constatate prin Raportul Inspecției judiciare, Direcția legislație, documentare și contencios din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii a apreciat că la baza situațiilor care au generat interpretarea și aplicarea neunitară a legii în

cazurile expuse în cuprinsul raportului de control au stat modificările succesive ale unor prevederi legale, precum și intervenția unor norme care au determinat suspendarea pentru o anumită perioadă a procedurii de emitere a titlurilor de despăgubire, a titlurilor de conversie, precum și a celor privind evaluarea imobilelor pentru care se acordă despăgubiri.

Astfel, în ceea ce privește soluțiile diferite pronunțate în cazurile prezentate în cuprinsul raportului, s-a arătat că acest aspect nu a fost determinat, în marea majoritate a situațiilor, de o interpretare sau aplicare neunitară a normelor legale, ci de aprecierea concretă a circumstanțelor fiecărei spețe în parte, fără a se impune aplicarea unor mecanisme de unificare a practicii.

Referitor la stabilirea cadrului procesual, Direcția legislație, documentare și contencios din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii a apreciat că aspectele semnalate în raport nu reprezintă o manifestare a practicii neunitare, soluțiile diferite fiind determinate de circumstanțe de fapt diferite, analizate în mod concret de instanțe.

În schimb, soluții diferite au fost în ceea ce privește aplicarea amenzii președintelui Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților sau Comisiei Centrale. În opinia majoritară, motivată pe trimiterea expresă a art. 24 alin. (3) din Legea nr. 554/2004 la „conducătorul autorității publice”, amenda a fost aplicată președintelui Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților, reținându-se că nu este relevant faptul că numai Comisia este cea care poate emite decizia privind titlul de despăgubiri, de vreme ce legea nu se raportează la autoritate, ci la conducătorul acesteia, fără distincție după cum este sau nu vorba despre un organ colegial. Au existat și hotărâri în care s-a apreciat în mod contrar, motivat tocmai pe caracterul colegial al Comisiei Centrale.

În acest context, s-a apreciat că se impune intervenția mecanismelor legale și regulamentare de unificare a practicii, inclusiv sub forma dezbaterii, în cadrul ședințelor de învățământ profesional și a întâlnirilor lunare ale judecătorilor, a situațiilor care au generat interpretarea și aplicarea neunitară a legii, așa cum a propus Inspekția Judiciară.

S-a constatat că o situație singulară este cea a hotărârilor pronunțate de Tribunalul București în cauze având ca obiect aplicarea dispozițiilor art. 24 și art. 25 din Legea nr.

554/2004 în situația neexecutării unor hotărâri judecătorești referitoare la restituirea în natură sau prin echivalent a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist, considerându-se că, în acest caz, preconizata modificare a dispozițiilor art. 24 și art. 25 din Legea nr. 554/2004, în sensul reglementării unei căi de atac împotriva încheierii prevăzute de art. 24, va fi de natură a unifica practica la nivelul curților de apel.

În ceea ce privește punerea în executare a hotărârilor pronunțate în baza art. 24 și art. 25 din Legea nr. 554/2004, Direcția legislație, documentare și contencios a semnalat că acest aspect a mai făcut obiectul unui control tematic, finalizat în Raportul Inspecției judiciare nr. 4630/IJ/2799/DIJ/2015 privind verificarea respectării dispozițiilor legale referitoare la punerea în executare a hotărârilor civile prin care s-au stabilit creanțe a căror executare se face din oficiu de către instanțe.

Prin Hotărârea nr. 9 din data de 12 ianuarie 2016 Secția pentru judecători din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii a analizat Raportul Inspecției judiciare nr. 4630/IJ/2799/DIJ/2015, stabilind următoarele măsuri:

1. Adoptarea de către conducerile curților de apel a unor măsuri menite să asigure, la instanțele din raza de competență, un sistem unitar de evidență și urmărire în vederea respectării prevederilor referitoare la punerea în executare a hotărârilor judecătorești care constată creanțe a căror executare se face din oficiu.

2. Monitorizarea de către conducerile curților de apel a modului de implementare a dispozițiilor astfel adoptate și luarea măsurilor necesare și adecvate pentru înlăturarea disfuncționalităților vizând înregistrarea și punerea în executare a hotărârilor judecătorești prin care s-au stabilit creanțe a căror executare se face din oficiu.

3. Înființarea unui grup de lucru care să analizeze oportunitatea elaborării unui Ghid de bune practici referitoare la constituirea evidențelor speciale și la procedura de efectuare a lucrărilor de comunicare vizând punerea în executare a hotărârilor judecătorești prin care s-au stabilit creanțe a căror executare se face din oficiu, având în vedere și Hotărârea nr. 1151/17.12.2015 a Secției pentru judecători din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii.

Grupul de lucru astfel constituit a analizat principalele cauze care au determinat deficiențe în materia respectivă, a apreciat că majoritatea celor constatate de inspectorii

judiciari pot fi remediate prin măsuri organizatorice la nivelul fiecărei instanțe și că noul Regulament de ordine interioară al instanțelor judecătorești, aprobat prin Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 1375/2015, stabilește o serie de elemente menite să ofere finalitate activității de punere în executare a hotărârilor civile prin care s-au stabilit creanțe a căror executare se face din oficiu și oferă președinților de instanțe pârghiile necesare pentru buna organizare a acestei activități.

Secția pentru judecători din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii consideră că măsurile dispuse prin Hotărârea nr. 9 în ședința din data de 12 ianuarie 2016 a Secției pentru judecători, precum și cele discutate în cadrul Grupului de lucru menționat, oferă soluții pentru deficiențele constate în prezentul Raport de control pe aspectul executării hotărârilor pronunțate în baza art. 24 și art. 25 din Legea nr. 554/2004, inclusiv pe aspectul lipsei datelor de identificare ale debitorului sau evidenței acestor creanțe în registrele speciale.

În plus, se reține că parte a problemelor constatate, în mod special cele referitoare la imposibilitatea executării din cauza lipsei unei creanțe exigibile și certe sub aspectul cuantumului, au fost rezolvate ca urmare a modificării art. 24 și art. 25 din Legea nr. 554/2004, pe parcursul perioadei de referință 2010-2015.

La solicitarea Ministerului Justiției, prin Hotărârea nr. 123 din data de 28 ianuarie 2016, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a avizat proiectul de Ordonanță de urgență a Guvernului pentru modificarea Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, a Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, precum și a unor acte normative conexe, proiect care a propus și modificarea art. 24 și 25, ca urmare a deciziei Curții Constituționale din data de 17 decembrie 2015 prin care s-a constatat neconstituționalitatea art. 24 alin. (3) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004.

Prin proiect s-a prevăzut că încheierea prin care instanța de executare aplică conducătorului autorității publice sau persoanei obligate o amendă de 20% din salariul minim brut pe economie pe zi de întârziere în executarea hotărârii este supusă controlului judiciar pe calea apelului sau, dacă încheierea a fost pronunțată de curtea de

apel, pe calea recursului, calea de atac putând fi exercitată într-un termen de 5 zile de la comunicarea încheierii.

Se consideră că existența unei căi de atac împotriva încheierii prin care instanța aplică conducătorului autorității publice sau persoanei obligate amenda prevăzută de art. 24 din Legea nr. 554/2004 va avea menirea, nu doar să realizeze un control de legalitate și temeinicie în ceea ce privește măsura dispusă, dar și să determine unificarea practicii la nivelul instanțelor de control.

Întrucât în forma finală a proiectului de Ordonanță de urgență a Guvernului nu se mai regăsesc textele referitoare la modificarea Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, Secția pentru judecatori constată că se impune sesizarea Ministerului Justiției pe acest aspect.

Pentru aceste considerente, Secția pentru judecatori a Consiliului Superior al Magistraturii constată că obiecțiunile formulate de către Curtea de Apel București nu sunt întemeiate, urmând să își însușească conținutul răspunsului Inspecției judiciare la respectivele obiecțiuni și să aprobe Raportul Inspecției judiciare nr. 6003/IJ/3555/DIJ/2015 privind stabilirea practicii instanțelor de judecată competente să soluționeze cauzele în materia restituirii în natură sau prin echivalent a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist din România, referitoare la aplicarea dispozițiilor art.24 și art. 25 din Legea nr. 554/2004, în acord cu propunerile Direcției legislație, documentare și contencios nr. 28315/2015.

Față de cele expuse, în temeiul dispozițiilor art. 41 lit. g) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, prin vot direct și secret, cu unanimitatea voturilor membrilor prezenți;

**SECȚIA PENTRU JUDECĂTORI A
CONSILIULUI SUPERIOR AL MAGISTRATURII**

HOTĂRĂȘTE

Art.1 – Însușirea răspunsului Inspecției judiciare la obiecțiunile formulate și aprobarea Raportului Inspecției judiciare nr. 6003/IJ/3555/DIJ/2015 privind stabilirea practicii instanțelor de judecată competente să soluționeze cauzele în materia restituirii în natură sau prin echivalent a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist din România, referitoare la aplicarea dispozițiilor art.24 și art. 25 din Legea nr. 554/2004, în acord cu propunerile Direcției legislație, documentare și contencios nr. 28315/2015.

Art.2 - Prezenta hotărâre se comunică Inspecției judiciare, pentru a fi pusă în aplicare, conform legii.

Data în București, la data de 29 martie 2016

Președinte,

Judecător Mîrcea ARON

